

32. Szentháromság utáni második vasárnap.BILINCSEK KÖZT IS SZABADON .

Ap. Csel. 26,18
 Ap . Csel. 26,1-18

Pál apostol vádlottként, megbilincselve áll hallgatói előtt. Védőbeszédet mondhat a maga mentésére. Az első észrevételünk, hogy magáról egészen elfeledkezett. Szó sincs itt a maga mentéséről. Ő már megmentett élet. Azoknak az embereknek a megmentésén fáradozik, akik hallgatják. Ők súlyosabb, félelmetesebb bilincseket hordoznak. Ők nem ismerik az Isten fiainak szabadságát. Ezért van tele a szíve őszinte tisztelettel és forró szeretettel hallgatói iránt /2,3,27,29. versek/. - Bár megértünk, hogy csak ilyen lelkiállással szabad "apologizálni", védőbeszédet mondani! Indulatok nélkül, önmagunk minden áron menteni akarása nélkül, tisztelve és szeretve azokat, akikhez szólhatunk.

Személyes vallástétel.

Milyen különös - vagy milyen természetes -, hogy az a Pál, aki úgy tudott teológiát művelni, ahogy azt leveleiben olvashatjuk, itt most nem hittani fejtegetést tart a Jézus Krisztusban való hit igaz volta mellett, hanem olyan egyszerűséggel és nyíltsággal mondja legszemélyesebb meggyőződését, hitét, látását, küldetését, hogy az tiszteletet parancsol - még 2000 év távlatából is - a megbilincselte apostol személye, magatartása iránt.

Beszél múltjáról, őszintén, kendőzés nélkül. Nem hagyja ki életének sötét cselekedeteit sem. /Akik szépen kiszínezték, lesatírozott önéletrajzot írnak az egyháztörténet

számára, azok nem vehetnek róla példát! - Beszél a Jézus Krisztussal való személyes találkozásáról, a fényről és a szó-
zatról, az élő Jézus Krisztus megjelenéséről. - Beszél a meny-
nyei látásról, amit ott a damaszkuszi úton nyert és amelyhez
nem volt engedetlen.

Egy festőművész, kiállítására megtekintésére meghívta
egyik barátját s megkérte, hogy őszinte kritikát mondjon a
képeiről. Az végignézte a képeket, majd így szólt: "Barátom,
képeid jók, értékesek, de hidegek. Egyikben sem lüktet ott a
szíved!" - Vajjon a mi keresztyén beszédünkre nem illik- ez?
Nem felejtettük-e el, hogy az evangélium lélektől-lélekig ter-
jed?

Kik vagyunk?

Mai ígénkből feleletet kapunk arra is, hogy kik va-
gyunk mi. Pál azt mondja ugyanis magáról, hogy Jézus Krisztus
őt szolgává és bizonyossággá rendelte. A szolga szó itt kimon-
dottan evezősszolgát jelent. Tehát mondhatjuk így: evezősök
vagyunk. /És nem kormányosok./ Az evezősnek az a feladata, hogy
húzza az evezőt. Szélben, viharban még inkább, mint szélesend-
ben és napsütésben. Vajjon megértettük-e? - A bizonyosság szó
pedig jelent mártírt is, de mindenképpen tanút jelent. Azaz:
tanúk vagyunk. /Nem védőügyvédek./ Tanúk, akiknek el kell mon-
daniuk, amit láttak és hallottak. Amit Isten engedett látnunk,
amiket megjelentett nekünk, arról tanúságot kell tennünk. A-
tyámfiai, azt is szabad még megértenünk, hogy mi nem magunktól
vagyunk; Isten rendelt bennünket, Isten adott küldetést a szá-
munkra.

Mi a dolgunk?

Mi az, amit nekünk kell megtennünk, mert nem teszi meg

senki más?

a/"Sötétségből világosságra."

A mi hitünk ez: Jézus Krisztus a világ világossága.

Az igazi világosság már eljött a világba. De az emberek inkább szerették a sötétséget. /Jn 3,19-21!/ Van testi vakság, de van lelki vakság is. Az a mi feladatunk, hogy hirdessük a Jézus Krisztus evangéliumát szóval és cselekedettel, hogy az emberek szemei megnyíljanak a világosság előtt!

b/"A Sátának hatalmából az Istenhez térjenek."

Egyik nagy tanítónk azt mondta, hogy a lelkigondozás ördögüzés. Nos, a mi egész szolgálatunk, legfőbb megbízatásunk, hogy az emberek a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek. Térjetekek meg! Soha nem lehet olyan idő az egyház életében, amikor nem hangzik az egyházban ez a szó: "Térjetekek meg, mert elközelített a mennyek országa!" /Mt 3,2/ Ez az első szó. Minden mást csak ezután szabad mondani. Vajon nem felejtettük-e el, hogy nekünk elsőrenden nem nevelnünk kell az embereket, hanem a Sátán hatalmából az Istenhez téríteni?!

c/"Bűneiknek bocsánatát nyerik." Testvérek, mindig be-

leremeg a szívem, amikor úrvacsoraszertés alkalmával hirdetem: "Én azért, mint az én Urannak... méltatlan bár, de elhívott szolgálója... hirdetem néktek, bűneiteknek bocsánatát." Felemelt, áldásra emelt kézzel a legnagyobb örömet hirdethetem, az igaz evangéliumot, hogy ugyanis a bűnre egyetlen gyógyír van, a bocsánat. Nincs más megoldás. Isten ezt Jézus Krisztus halálában és feltámadásában félreérthetetlené tette. Az a dolgunk, hogy Jézus Krisztus nevében hirdessük: ~~Meg~~ bocsáttattak néked a te bűneid, eredj el és többé ne vétkezzél!" ~~xx~~

d/"A megszenteltek között osztályrészt nyerjenek."

Az Apostol leveleiben milyen hatalmasan fejti ki ezt

a gondolatot. /Rm 8,15-18; Gal.3,29; Tit.3,7./ Van olyan szolgálattunk, hogy akikben Isten Lelke elkezdette a jó dolgot, azok hajótörést ne szenvedjenek a hitben. El ne sodortassanak, hanem célhoz érjenek: a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek.

Erre vonatkozik Megváltónk parancsa: "Legeltesd az én bányáimat! Órizd az én juhaimat!" /Jn 21,15.16/

Befejezem.

Van aki azt állítja - Chambers -, hogy az egész Újszövetségben ez a vers, alapigénk foglalja össze a legnagyobbban Jézus Krisztus tanítványának missziói munkáját. A kegyelem első, fejedelmi művét ezek a szavak foglalják össze: "hogy bűneik bocsánatát vegyék". A kegyelem második hatalmas műve pedig, "hogy a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek." Isten Lelke segítsen bennünket, hogy belső szabadságban, emberek iránti szeretetben, Urunk iránti engedelmisségben tudjunk engedelmes eszközök lenni kegyelmének munkájában. Ámen.